

[Wilhelm.]

givningen, som man indrettede efter EFs krav. En af grundene til, at man har klaret sig udmærket med en lægemiddellovgivning her i landet uden patentordninger, var jo, at man havde den danske lægemiddellovgivning, som muliggjorde, at man stillede barrierer op for de 20.000 specialiteter eller de 40.000 specialiteter, som man opererer med i Vesttyskland, og begrænsede det til noget, der ikke var det strengt nødvendige, men som var en 3-4 gange så meget som det strengt nødvendige, men dog alligevel lå under 1.000 specialiteter. Denne kombination af en ikke tilstedeværende patentlovgivning på lægemiddeldområdet og en fornuftig lægemiddellov kunne vi køre med. Men når man efter krav fra EF slipper den fornuftige lægemiddellovgivning, er det for så vidt også den logiske konsekvens, at man nu kommer og idealiserer, at man udvider patentområdet til at dreje sig om lægemidler. Så meget om det.

Der er – og det skal ministeren dog roses for – klart gjort rede for, at det her er suverænitetsafgivelse, det er altså § 20, og det er en sjette-del. Det er formodentlig ikke noget problem, fordi mig bekendt har over en sjette-del af dette tings medlemmer klart erklæret før valget, at de under alle omstændigheder ville modsætte sig yderligere suverænitetsafgivelser. Der sidder en hel gruppe derovre i det socialdemokratiske hjørne, som i og for sig har stillet sådanne garantier op. og dermed skulle denne sjette-del da klart være hjemme.

Så vil det vise sig, om CDs ordfører har ret i, at direktiver bare kommer alligevel – ha-ha, I kan stemme, hvordan I vil, men det her skal nok komme dernedefra som et bindende direktiv – eller om kabinetschefens, undskyld, den hjemvendte tidligere kabinetschefs fidus slår til, om at det i virkeligheden er en tåbelig omgåelse med grundlovens § 20 og alle de dér højtidelige ting, for man kunne jo lige så godt, ikke sandt, bare have anvendt artikel 235, og hvorfor så tage grundlovens § 20, hvorfor tage suverænitetsafgivelsen, hvorfor tage de garantier, man diskuterede så heftigt i 1953 omkring grundlovsfornyelsen, alvorligt, når EF og Romtraktaten har tilbudt teknokraterne en anden mulighed eller en genvej, skulle jeg måske snarere sige, artikel 235? Synd nok, at den forhenværende kabinetschef ikke har været tættere rådgiver på det her system, så

kunne man måske have undgået hele denne kontrovers, der nu vil komme om sjette-delen, om § 20, om det højtidelige spørgsmål om suverænitet, som EF-teknokraterne selvfølgelig ikke ynder at diskutere.

Handelsministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg vil gerne takke ordførerne, og på grund af det fremskredne tidspunkt, men også fordi selve sagen motiverer det, skal jeg nøjes med at komme med nogle enkelte mere principielle betragtninger som svar på mere principielle synspunkter rejst af de ærede ordførere. De mere konkrete tekniske og administrative problemer, som der er mange af, går jeg ud fra at vi med større udbytte kan drøfte i udvalget, hvor jeg naturligvis er parat til at møde op og svare på spørgsmål.

Hvad angår suverænitetsafgivelse, er jeg glad for, at man fra dem, der er modstandere af suverænitetsafgivelse, anerkender, at det fra regeringens side er blevet præsenteret i al sin tydelighed. Jeg husker fra min tidligere funktion som udenrigsøkonomiminister, at det også er blevet grundigt behandlet i folketingets markedsudvalg, og at det allerede på det forberedende stadium, hvor regeringen arbejdede med sagen, blev gjort klart for de repræsentanter for partierne, der er medlemmer af folketingets markedsudvalg, at her ville der blive tale om suverænitetsafgivelse. Jeg modtog tilbagemeldinger i markedsudvalget fra de forskellige partier, og da var det kun de partier, som traditionelt er EF-fjendtlige, der meddelte, at det kunne de ikke tilråde regeringen at gå ind for. Så hvis man skulle tage tilkendegivelserne, som jeg fik fra markedsudvalget, som grundlag for, om der er 5/6's majoritet her i folketinget, så skulle der være det. Men det må nu vise sig.

Jeg vil også tro, at det må have en vis betydning, hvordan selve drøftelsen i udvalget kommer til at foregå, for jeg lagde mærke til, at en af de ærede ordførere sagde, at han gik ud fra som givet, at man på forhånd kunne have en klar indstilling til dette spørgsmål. Det mener jeg er en helt forkert måde at anskue problemerne på. Det kan ikke være i overensstemmelse med nogen form for fornuft at sige én gang for alle, at mere suverænitet end den, man afgav, da man tilsluttede sig Romtraktaten, vil man aldrig afgive.

Det har altid været socialdemokratiets syns-